



Naděje NIKDY neumírá

Život každého z nás se může někdy pořádně zamotat. Na klikaté cestě mezi drogami, krádežemi a hraním na automatech se pohyboval i Pavel Kadaši, který ze svých třiceti let věku jich jedenáct strávil buď v pasťáku, nebo ve vězení. I v těchto situacích ovšem existuje Naděje, která dokáže narovnat i tu nejpokřivenější životní cestu.

Ahoj Pavle, jak ses vůbec dostal do vězení?

Podobně jako u mnoha dalších smutných lidských osudů hraje velkou roli špatné dětství. Vlastního otce si pamatuji, když zbil mou matku a opustil nás. Nevlastní otec, který do mého života vstoupil později, byl zase tvrdý vůči nám, ponižoval nás a mlátil. Právě pro neshody s ním jsem začal utíkat ve svých třinácti letech z domova. Mnoho času jsem trávil na ulici, přespával jsem ve sklepích a panelácích a kradl jsem v obchodech. Později jsem se chytil party starších kluků, kde byly rvačky a krádeže na denním pořádku. Doma jsem se cítil odmítnutý, a proto jsem byl rád, že někam patřím. Často jsem se na diskotékách posilněn alkoholem bezdůvodně pral. Moje agresivita vůči lidem stoupala. V šestnácti jsem se poprvé dostal do vězení, protože jsem na ulici pobodal člověka.



Jaký vliv na tebe mělo první uvěznění?

Ve vězení jsem se rychle adaptoval. Začal jsem obdivovat svalnaté potetované starší vězňe a začal jsem přijímat jejich myšlení. Cvičil jsem a nechal se tetovat. Také jsem si myslel, že jedině silou si můžu vydobýt dobré postavení a respekt, i přesto, že jsem vnitř-



ně cítil, že to není role, která by mě uspokojovala. Po propuštění jsem šel do „pastáku“, ze kterého jsem opakovaně utíkal, a tak jsem zase skončil na ulici a u trestné činnosti – rvačky, vydírání, krádeže i loupeže. Do mého života přišly také tvrdé drogy, které jsem nejdříve šňupal a pak jsem si je i píchal. Je to hořká zkušenost, když si člověk zvolí tuto cestu. Vše se najednou začalo točit kolem drog a automatů.

Ovlivnily drogy tvůj život?

Drogy jsou velice nebezpečná věc, tím myslím i marihuanu. Dnes má marihuana vyšší podíl THC, čímž se přibližuje síle tvrdých drog. Nemálo lidí po jedné cigaretě přišlo nevratně o rozum. Je v tom ukryté velké nebezpečí. Drogy jsou jako celoživotní stín, který vám dokáže změnit osobnost a nabourá psychiku i tělesné zdraví. Můj život se do třiceti let skládal z marných předsevzetí. Vycházel jsem z vězení plný plánů a s vyhlídkami na lepší život, ale sny se mi během pár dní na svobodě zhroutily. A já jsem skončil s jehlou v ruce a rychlým návratem do vězení. Ve svých třiceti letech jsem měl odsezeno 11 let.

Jakým způsobem ses dostal z tohoto sebezničujícího kolotoče?

Ve vězení jsem hledal vyšší smysl v hinduismu nebo buddhismu. Možná na chvíli klid

DROGY – POKUŠENÍ FALEŠNÉ RADOSTI

Drogy jsou celoživotní stín, který člověka provází po zbytek života. Stačí přijít na místo, které mám spojené s drogovou minulostí, a vidím tu situaci, jako by byla před pár hodinami, a to i po deseti letech abstinence. Zpočátku vám drogy způsobí euforii, takový pocit zamilovanosti, při kterém zapomenete na všechny problémy. Jste plní plánů a nadšení, ale když droga vyprchá, jste unavení a bolaví a život se propadá do deprese, která je plná šedi. Aby se člověk z toho stavu dostal, musí si vzít drogu znovu. V tom je právě ta závislost. Postupně se propadáte do komunity narkomanů, protože normální přátelé u vás vidí změnu chování a časem i vizáže, neboť hodně rychle zhubnete atd. Většina začíná tak, že si drogu aplikuje do nosu a postupně vás okolnosti i ostatní narkomani přinutí si drogu píchnout. V ten moment se otevře svět, ze kterého je těžké se bez Božího zázraku dostat. Ztratíte zbytky sebevědomí a smyslu života. Nelze slovy vyjádřit, co jsem prožíval. Nelze vystihnout člověka, který si zvolí tuto cestu. Jako by člověk tělesně chodil po této zemi, ale uvnitř byl dávno mrtvý.

Foto: Lincoln Rogers, VadimGuzhva, ike, Skyward Kick Prod., offstock, archiv autora

do mého srdce přicházel, ale změnu života mně to nepřineslo. Ta přišla, až když mě poprvé zavřeli do vězení za něco, co jsem neudělal, a čekal jsem dalších dvanáct let. Ve vazbě jsem svůj život chtěl ukončit sebevraždou. Uvědomoval jsem si čím dál víc, že můj život nemá žádný smysl ani žádnou cenu, že jsem „špína“, která nikoho nemá, a že i přesto, že toužím po jiném životě, nemohu z toho starého způsobu života vyjít. Ale z druhé strany mě vnitřní hlas ujišťoval, že je tu Bůh, že zná mou situaci a že mi pomůže. V Teplicích na cele jsem složil svou naději v Ježíše Krista. Začal jsem studovat Nový zákon, modlil se každý den a vnitřní hlas mě vedl, abych všechno špatné vyznával Bohu. V těchto chvílích jako by ze mne padal veliký těžký balvan vin a při každém vyznání jsem cítil obrovskou úlevu a radost. Celé měsíce jsem tak v duchu prosil lidi o odpuštění skrze Boha. A i přesto, že jsem nevěděl, co se mnou bude, cítil jsem v Boží přítomnosti pokoj a radost. Už ve vězení na mně byla vidět změna. Nechtěl jsem dělat „levárny“ ani žádné obchody. Toužil jsem po čistém životě a během pobytu jsem stále s každým mluvil o Ježíši. Nakonec mi Bůh pomohl prokázat, že jsem nespáchal to, za co mě uvěznil. S tímto nadšením jsem šel ven. Bůh mi poprvé dal práci, kde jsem potkal i svou budoucí manželku. Zpočátku vše klapalo, ale začaly

Pavel KADAŠI, 39 let, ženatý, dvě děti.

Poprvé uvězněný v šestnácti letech. Ve vězení strávil celkem jedenáct let a tři měsíce. Pokřtěn s manželkou 2. 1. 2011.

Ve volném čase má na prvním místě rodinu, dále dobrovolnickou službu narkomanům a vězňům v Mezinárodním vězeňském společenství, studium Bible a rybaření.



le. Za naši minulost nás neodsuzovali a byli s námi trpěliví v našich nedostatcích. Vychovali nás a obětovali nám kus svého života i velkou sumu peněz, abychom mohli bydlet a řešit naše dluhy. Od nich jsme se mohli učit lásce k Bohu, k lidem i k sobě navzájem. Od doby, kdy jsem to vzal s Bohem vážně, uplynulo osm let. Mám vymazaný trestní rejstřík. Jsme společně s manželkou členy církve a Mezinárodního vězeňského společenství, máme dvě děti i vlastní bydlení. Bůh mi pomáhá s dluhy, s kriminálním myšlením a vysvobodil mě z drog a z hraní automatů. Poznal jsem pravdu o Bohu i o sobě, a ta mě osvobodila.

Nedávno jsem v církvi viděl spoustu nadšených mladých lidí pro Krista a já jsem se rozbrečel, neboť jsem si uvědomil, že já jsem takové štěstí neměl. Dnešní mladí lidé by měli být vděční za to, že mohou vyrůstat v církvi a poznávat Ježíše, že si nemusí projít tím utrpením, kterým jsem si prošel já. A ti, kteří to štěstí nemají a nevyrostají v církvi, mají vždycky naději na nový a lepší život v Ježíši Kristu a úkolem všech křesťanů je, aby se o Kristu dozvěděli.

Děkujeme mnohokrát a přejeme ti radostný život s Pánem.

Ptal se Zbyněk Pavienský

Vězeňská cela



AUTOMATY – POKUŠENÍ FALEŠNÉ NADĚJE

Automaty jsem měl spojené s užíváním drog. Pod drogou se stal prožitek při hraní ještě silnější. Byl jsem plný euforie a plný falešné naděje na výhru. Ztrácel jsem realitu času a vždy jsem prohrál veškeré peníze. Tak jako každý hráč jsem falešně věřil, že po tolika prohraných penězích musím vyhrát. Sháněl jsem peníze za cenu další trestné činnosti. Ty pocity, které člověk při hraní mívá, jsou tak silné, že jde stranou rodina, přátelé i běžný život. Je to tak silná závislost, že člověk na hru stále myslí a jakmile se mu dostanou do ruky peníze, přijde neodolatelná touha si jít zahrát. Někdy člověku stačí jen se dívat na blikající automaty. Čím víc člověk prohraje, tím větší výhry potřebuje, ale ty nikdy nepřijdou. Je to bludný kruh, ze kterého se těžko dostává. Vysvobození přišlo až s příchodem Pána Ježíše do mého života. I přesto, že jsem uvěřil, tak jsem musel prožívat první roky boje s pokušením.

přicházet situace, které jsem neuměl řešit. Nechodil jsem do církve a po mém boku nebyl nikdo, kdo by mě vedl. Znovu jsem proto skončil na drogách.

To zní velice beznadějně. Co se stalo, že jsi opět neskončil ve vězení?

Pomohlo mi to, že jsem si šel dosedět tříměsíční trest. Tehdy jsem se vrátil k Bohu a mohl znovu začít. Jsem přesvědčen, že bez církve a zkušených bratrů to člověk s tak těžkou minulostí nemůže sám zvládnout. Musí se učit nově žít a potřebuje pomoc v růstu poznání Boha, který jediný je schopen postavit život na pevný základ. Díky Bohu jsem v průběhu života poznal spoustu dobrých křesťanů, převážně vězeňských kaplanů z evangelických i katolických církví. Největší dík patří manželům Valešovým, kteří se mě i manželky ujali a vedli nás po dobré cestě i do Sboru církve bratrské, kde jsme našli pro nás tu nejlepší rodinu a přá-

